

JBER

Journal of Buddhist Education and Research

ISSN 2586-9434

Vol. 5 No. 2

(July-December 2019)

MCUKK Language Institute

Mahachulalongkornrajavidyalaya University KhonKaen Campus

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน
โดยใช้บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษ ของนิสิตชั้นปีที่ 1
ปีการศึกษา 2561 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
วิทยาเขตนครราชสีมา

THE DEVELOPMENT OF ENGLISH SPEAKING SKILLS IN DAILY LIFE
FOR THE FIRST YEAR STUDENTS IN ACADEMIC YEAR 2018
BY USING ENGLISH CONVERSATION EXERCISES IN
MAHACHULALONGKORNRAJAVIDYALAYA UNIVERSITY,
NAKHON RATCHASIMA CAMPUS

สุรพงษ์ คงสัตย์, พระสิทธิศักดิ์ ธมมททยาโท (พรมสิทธ์),

ยุทธนา พูนเกิดมะเร็ง, ประพันธ์ นีกกระโทก,

จำนงค์ ปุผาลา

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา

surapong kingsat, Sittisak Dhammatayatho (Prommasit),

Yutthana Poonkerdmareng, Prapan Nuekkrotok,

Jamnong Puphala

Mahachulalongkornrajavidyalaya University,

Nakhon Ratchasima Campus, Thailand

Corresponding Author; Email: surapong2551@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการใช้แบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2561 ที่ลงทะเบียนรายวิชาภาษาอังกฤษชั้นสูง (000117 Advanced English) ที่เน้นการอ่านตีความและฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561

* ได้รับบทความ: 11 ต.ค. 2562

แก้ไขบทความ: 25 ต.ค. 2562

ตอบรับตีพิมพ์: 15 พ.ย. 2562

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นิสิตชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2561 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษชั้นสูง (000117 Advanced English) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 1 กลุ่มเรียนรวม 30 รูป/คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือวิจัยได้แก่ แบบฝึกบทสนทนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษและแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูด สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบคงที่

ผลการวิจัยพบว่า

นิสิตที่เข้าร่วมในกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยภาพรวมมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนการทดลองอยู่ในเกณฑ์ดี ที่ระดับค่าเฉลี่ย 3.86 โดยพบว่านิสิตที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับดีร้อยละ 13.3 หลังการทดลองพบว่านิสิตสามารถพูดภาษาอังกฤษได้ดีมาร้อยละ 93.3 และ ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตก่อนและหลังการทดลองพบว่า หลังการทดลองนิสิตสามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดีขึ้น โดยมีความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

คำสำคัญ : การพัฒนา, ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ, บทฝึกการสนทนา, นิสิต

Abstract

The purpose of this research was to study the effects using exercises on English conversation for communication to develop English speaking ability of the first year students who enrolled in the 000117 Advanced English Course in the second semester of the 2018 academic year at Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Nakorn Ratchasima Campus. The research sample consisted of 30 Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Nakorn Ratchasima Campus students in one intact class, who enrolled in the 000117 Advanced English Course in the second semester of the 2018 academic year, obtained by cluster sampling. The research instruments

comprised a set of exercises on English conversation for communication and a speaking behavior observation form. Statistics for data analysis were the percentage, mean, standard deviation, and t-test.

Research findings showed that:

the overall pre-experiment speaking ability of the student in the experimental group was at the good level, with the overall observation rating mean of 3.86. However, only 13.3 percent of students in the group had English speaking ability at the good level. After the experiment, it was found that 93.3 percent of students in the group could speak English at the very good level. Comparison results of English speaking abilities of the students before and after the experiment showed that their post-experiment English speaking ability increased over their pre-experiment ability at the .05 level of statistical significance.

Keywords: Development, English Speaking Skills, Conversation Exercises, Students.

บทนำ

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา เป็นสถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่เปิดดำเนินการมาตั้งแต่ปีพุทธศักราช 2530 โดยการเปิดการเรียนการสอนในสาขาวิชาพระพุทธศาสนาเป็นสาขาแรก และ ต่อมาได้ดำเนินการศึกษาอีก 4 สาขาวิชาคือ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ สาขาวิชารัฐศาสตร์ สาขาวิชาการสอนภาษาไทย และ สาขาวิชาการจัดการเชิงพุทธ และปัจจุบันได้ขยายการศึกษาระดับมหาบัณฑิตและดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาพระพุทธศาสนา (มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา, 2549) สิ่งสำคัญที่ทุกหลักสูตรจะต้องมีรายวิชาภาษาอังกฤษให้นิสิตได้ศึกษา ตั้งแต่ระดับชั้นปีที่ 1 คือ รายวิชาภาษาอังกฤษที่มีความสำคัญมากที่นิสิตทุกระดับจะต้องศึกษา เพื่อปรับแนวคิดและพัฒนาทักษะด้านวิชาการ อันเนื่องด้วยตำราวิชาการส่วนหนึ่งที่อาจารย์นำมาใช้ประกอบการสอนจะอยู่ในภาคภาษาอังกฤษ แต่สำหรับนิสิตระดับปริญญาตรี

ชั้นปีที่ 1 จะต้องศึกษาภาษาอังกฤษ จำนวน 2 รายวิชา คือ ภาษาอังกฤษเบื้องต้น (ENG. 000116) และ ภาษาอังกฤษขั้นสูง (ENG. 000117) จัดเป็นหมวดการศึกษาทั่วไปที่นิสิตจะต้องสอบให้ผ่านตามเกณฑ์การวัดผลประเมินผลของมหาวิทยาลัย (มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2548)

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มีความสำคัญและมีความจำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวันโดยเฉพาะการสื่อสารภาษาอังกฤษมีบทบาทในฐานะเป็นภาษาสากล การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรการศึกษาพื้นฐาน ชั้นพื้นฐานเป็นการพัฒนาทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ซึ่งทักษะทั้ง 4 ที่กล่าวมานั้นทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สุด เนื่องจากเป็นทักษะที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความรู้ทางภาษาอย่างชัดเจน และเนื่องจากทักษะการพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (สมิตรา อังวัฒนกุล, 2540) การจัดการเรียนการสอนในปัจจุบันในการฝึกทักษะการพูดยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เด็กไทยยังไม่สามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ เนื่องจากผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่ได้รับการฝึกฝนให้ใช้ทักษะภาษาอังกฤษอย่างอัตโนมัติ (Automated Basic Skill) ดังที่ Carroll (1972) and Ellis (1994) กล่าวว่า ผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี แต่ไม่สามารถที่จะโต้ตอบกับเจ้าของภาษาเมื่อถูกถามเรื่องเส้นทางหรือ แม้แต่สื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ได้ซึ่งนับว่าเป็นความล้มเหลวของการประมวลความรู้ (The Human Introduction Processing System) ของการเรียนรู้ การเรียนรู้ทางด้านภาษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษ ผู้เรียนจึงจำเป็นต้องมีความรู้และฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษให้เกิดความชำนาญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการพูด นักเรียนมีจำนวนไม่น้อยเริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่เรียนชั้นมัธยมศึกษา แต่ไม่สามารถสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้ ทำให้ขาดความเชื่อมั่น และส่งผลต่อความก้าวหน้าในอาชีพการงานหรือการเรียนรู้ระดับสูง กระทรวงศึกษาธิการได้ตระหนักถึงความสำคัญดังกล่าว จึงจัดให้มีหลักสูตรภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาเพื่อมุ่งมั่นให้เยาวชนนำความรู้ในการใช้ภาษาอังกฤษไปพัฒนาตนเอง แสวงหาความรู้และประกอบอาชีพ (ธวัชรตันตระกุล, 2555)

นอกจากนี้การจัดกิจกรรมในชั้นเรียนเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนปฏิสัมพันธ์ ฝึกให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นการเตรียมความพร้อมการพูดใน

สถานการณ์จริง เพื่อให้เกิดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ (Ellis, Mark & Johnson, Christin, 1994) ในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติ พบว่ากิจกรรมบทบาทสมมติมีส่วนทำให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียน มีความเชื่อมั่นในตนเองและมั่นใจในการพูดและทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถในทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษยิ่งขึ้น (สุกัญญา ศิลประสาท, 2544) มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยเป็นมหาวิทยาลัยที่มีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐาน มุ่งเน้นให้ผู้เรียนพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้ และการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตลอดจนสามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษไปใช้เป็นประโยชน์ในการแสวงหาความรู้และวิทยาการใหม่ๆ ในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ จากประสบการณ์ที่ผู้วิจัยสอนวิชาภาษาอังกฤษขั้นต้นได้พบปัญหาและอุปสรรคว่า นิสิตส่วนมากประสบกับปัญหาในการพูดสื่อสารและการเรียบเรียงประโยค อีกทั้งขาดความเชื่อมั่นในการพูดภาษาอังกฤษ จึงทำให้นิสิตไม่บรรลุเป้าหมายในการเรียนภาษาอังกฤษได้ตรงตามหลักสูตรกำหนด จากความเห็นของผู้วิจัยพบสาเหตุสำคัญที่ทำให้ไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ นั่นคือนิสิตส่วนมากไม่ได้ให้ความสำคัญกับการฝึกพูดภาษาอังกฤษเท่าที่ควร เนื่องจากจะต้องใช้เวลาในการฝึกมาก ประกอบกับนิสิตขาดความเชื่อมั่นในตนเอง และไม่กล้าแสดงออกในการใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารด้านการพูด

จากปัญหาที่เกิดขึ้น และผลจากงานวิจัยแสดงให้เห็นว่า การจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารจะเป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยแก้ไขปัญหาคาดการณ์พูดภาษาอังกฤษ และพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิต ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารมาใช้แก้ปัญหาคาดการณ์ที่เกิดขึ้น โดยการนำกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรูปแบบของบทสนทนาภาษาอังกฤษมาทดลองกับนิสิตชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2561 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา ภาษาอังกฤษขั้นสูง (Advanced English 000117) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ที่เน้นการใช้ทฤษฎีภาษาอังกฤษ การตีความหมายทางภาษาอังกฤษ และ เน้นฝึกทักษะทั้ง 4 ประการ แต่ผู้วิจัยจะนำทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เพราะถือว่า ทักษะการพูดมีความสำคัญมากๆ เมื่อนิสิตได้เรียนรู้แล้วควรได้นำภาษาอังกฤษไปใช้เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เมื่อพัฒนาศักยภาพด้านการสื่อสารในการพูดภาษาอังกฤษ และเพื่อให้นิสิตสามารถนำไปประยุกต์ในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลการใช้แบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2561 ที่ลงทะเบียนรายวิชา ภาษาอังกฤษชั้นสูง (Advanced English 000117) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาเรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนิสิตนิสิตชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2561 ที่ลงทะเบียนรายวิชา ภาษาอังกฤษชั้นสูง (Advanced English 000117) ภาคเรียน ที่ 2 ปีการศึกษา 2561 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา โดยใช้แบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงกึ่งทดลอง (Quasi-experimental Research) โดยมีรูปแบบการวิจัยเป็นแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนสอนและหลังสอน (One Group Pretest-Post-test Design) ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

- 1.1 ศึกษาหลักสูตรและขอบข่ายเนื้อหาการเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐาน
- 1.2 ศึกษาแนวทางการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร และเลือกแบบฝึกบทสนทนาเพื่อการสื่อสารที่เหมาะสมและสามารถนำมาดัดแปลงใช้ในชีวิตจริงได้
- 1.3 สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ
- 1.4 ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพด้านความถูกต้องและแก้ตามคำแนะนำก่อนนำไปปรับใช้จริง
- 1.5 ก่อนการทดลอง ผู้วิจัยทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตกลุ่มตัวอย่าง
- 1.6 ให้ฝึกการพูดโดยให้นิสิตฝึกจากแบบฝึกการสนทนา เพื่อพัฒนาความสามารถในด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

1.7 ทำการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิตหลังการฝึกจากแบบฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษ โดยใช้เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษตามหลักของ Lickert

1.8 วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการพูดสนทนาของนักศึกษา ก่อนและหลังการทดลอง

2. ขอบเขตของการวิจัย

2.1 ประชากร ได้แก่ ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2561 ที่ลงทะเบียนรายวิชา ภาษาอังกฤษชั้นสูง (Advanced English 000117) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา จำนวน 1 กลุ่ม มีจำนวนนิสิต 30 รูป/คน

2.2 ตัวแปรที่ศึกษา ตัวแปรต้น ได้แก่ การใช้บทฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ ส่วนตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ

3. ระยะเวลาในการทดลอง

ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง

4. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้เป็นบทฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ ตามหัวข้อดังต่อไปนี้คือ

(1) Greetings – Basic	(2) Feeling and Emotions
(3) Weather	(4) Health
(5) University Life และ	(6) Asking and Giving Directions

5. การกำหนดกลุ่มประชากร เลือกกลุ่มตัวอย่าง และ ระยะเวลาในการทดลอง

5.1 ประชากรเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2561 ที่ลงทะเบียนรายวิชา ภาษาอังกฤษชั้นสูง (Advanced English 000117) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา

5.2 กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2561 ที่ลงทะเบียนรายวิชา ภาษาอังกฤษชั้นสูง (Advanced English 000117) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา จำนวน 30 คน โดยการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Sampling)

5.3 ระยะเวลาในการทดลอง ทำการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โดยใช้ระยะเวลาในการทดลอง รวมทั้งการทดสอบก่อนและหลัง ตลอดเทอมการศึกษา จำนวน 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง

6. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

6.1 แบบฝึกบทสนทนาความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษสื่อสาร มีทั้งหมด 6 บท ได้แก่ Greeting-Basic, Feeling and Emotion, Weather, Health, University life, และ Asking and Giving Directions โดยแต่ละบทใช้เวลาฝึก 40 นาที

6.2 แบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบประเมินการพูดจากการสังเกต โดยประเมิน การออกเสียง ความคล่องแคล่วในการพูด และความถูกต้องของการพูด โดยมีหลักเกณฑ์ให้คะแนนแบ่งออกเป็น 4 ระดับ คือ ดีมาก ดีพอใช้ น้อย

7. การสร้างเครื่องมือการวิจัย

7.1 การสร้างแบบฝึกบทสนทนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

1) ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร จาก “A study of out-of class English Language Learning Activities of Secondary School Students in English Program” (Atitaya Wiengnil) และจากหนังสือ Daily English Conversation.

2) สร้างแบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารรวมทั้ง 6 บท ฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษ ได้แก่ Greetings-Basic, Feeling and Emotion, Weather, Health, University Life และ Asking and Giving Directions.

3) นำบทสนทนาที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญภาษาอังกฤษตรวจสอบความถูกต้อง และดูความเหมาะสมเพื่อนำมาแก้ไขข้อบกพร่องและปรับปรุง

7.2 การสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

1) ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับแบบสังเกตพฤติกรรมเพื่อการสื่อสาร

2) สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบประเมินการพูดจากการสังเกต โดยประเมิน การออกเสียง ความคล่องแคล่วในการพูด และ ความถูกต้องของการพูด

8. การวิเคราะห์ข้อมูล

8.1 คำนวณหาค่าเฉลี่ยจากแบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษของนิสิตในกลุ่มตัวอย่างทั้งก่อนและหลังการทดลอง เปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนิสิตก่อนและหลังการทดลองจากแบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษโดยใช้การทดสอบค่าที่ (t-test) แบบ Paired- Simples t-test

8.2. หาค่าเฉลี่ยคะแนนของนิสิตจากแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูด แล้วนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานประเมินค่า 4 ระดับ (Rating Scale) ของ Lickert โดยมีเกณฑ์การพิจารณาการแปลความหมายของค่าเฉลี่ย 5 ระดับ

8.3 นำข้อมูลที่ได้จากการประเมินการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตมาวิเคราะห์โดยสรุปเป็นความเรียง

9. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมุติฐานโดยการหาค่า t-test แบบ Paired- Simples t-test และ โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ประมวลผลสำเร็จรูป SPSS ในการเปรียบเทียบผลการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้งก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้กิจกรรมแบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัย

1. นิสิตที่เข้าร่วมในกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จำนวนทั้งสิ้น 30 รูป/คน พบว่า มีภาพรวมผลการการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนการทดลองอยู่ในเกณฑ์ดี ที่ระดับค่าเฉลี่ย 3.86 โดยนิสิตที่มีระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังการทดลองอยู่ในระดับดีมาก ที่ระดับค่าเฉลี่ย 4.00-5.00 จำนวน 14 รูป/คน คิดเป็นร้อยละ 46.67 ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับดีที่ระดับค่าเฉลี่ย 3.01-4.00 จำนวน 10 รูป/คน คิดเป็นร้อยละ 33.33 ระดับปานกลางที่อยู่ระดับค่าเฉลี่ย 2.01-3.00 จำนวน 4 รูป/คน คิดเป็นร้อยละ 13.33 และ ระดับน้อยอยู่ที่ระดับค่าเฉลี่ย 1.00-2.00 จำนวน 2 รูป/คน คิดเป็นร้อยละ 6.67 ตามลำดับ และ หลังการทดลองปรากฏว่ามีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นอยู่ในระดับค่าเฉลี่ย 4.01-5.00 โดยนิสิตทุกคนมีระดับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังการทดลองอยู่ในเกณฑ์ดีมาก คิดเป็นร้อยละ 100.0

2. ผลการทดสอบสมมติฐาน ปรากฏว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของ นิสิตหลังการทดลองสูงกว่าความสามารถดังกล่าวก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า นิสิตมีพัฒนาการความสามารถด้านการพูดหลังการใช้กิจกรรม การพูดเพื่อการสื่อสารสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ที่ได้จากแบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการ สื่อสาร

อภิปรายผลการวิจัย

นิสิตชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2561 ที่ลงทะเบียนรายวิชา ภาษาอังกฤษชั้นสูง (Advanced English 000117) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา ที่ใช้กิจกรรมการพูดจากบทฝึกสนทนา ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีความสามารถหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งผลวิจัยดังกล่าวมีประเด็นที่สามารถนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารมีความหลากหลาย เปิดโอกาสให้นิสิตได้ใช้ภาษา ในสถานการณ์ต่างๆ ที่คล้ายคลึงกับประสบการณ์ในชีวิตจริง ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือก รูปแบบภาษาที่สมจริงในการสื่อสารสถานการณ์ต่างๆ รวม 6 บท ได้แก่ Greetings-Basic, Feeling and Emotion, Weather, Health, University Life และ Asking and Giving Directions ซึ่งแต่ละบทเป็นเหตุการณ์ที่นิสิตมีความคุ้นเคยในชีวิตประจำวัน และอาจเคยมี ประสบการณ์ แต่ละกิจกรรมเปิดโอกาสให้นิสิตได้ฝึกการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับ เพื่อนในชั้นเรียน จากการสังเกตพฤติกรรมของนิสิตพบว่า ก่อนการทดลองนิสิตสามารถ สื่อสารในกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษได้อยู่ในระดับดี ที่ระดับค่าเฉลี่ย 3.86 ทำให้ผู้สนทนา ฟังได้อย่างเข้าใจ หลังการทดลองพบว่า นิสิตสามารถสื่อสารในกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษ ได้อย่างคล่องแคล่วขึ้น ผลการศึกษาพบว่า นิสิตมีพัฒนาการสูงขึ้นอยู่ในระดับดีมากที่ระดับ ค่าเฉลี่ย 4.98 ซึ่งมีความแตกต่างกันอยู่ในระดับมาก ที่ระดับค่า S.D. 1.12 สอดคล้องกับ Harmer และ Sermy (1983) ที่กล่าวว่า ในการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ครูผู้สอนควรจัด กิจกรรมที่ทำให้นักเรียนเห็นความสำคัญในการใช้ภาษา นอกจากนี้ผลงานวิจัยของ กุสุมา ล่าญญ (2532) ได้กล่าวสนับสนุนว่า กิจกรรมที่ดีจะต้องน่าสนใจและเหมาะสมกับวัยของ

ผู้เรียนโดยไม่ง่ายและยากเกินไป เพราะจะทำให้ไม่ประสบผลสำเร็จเกิดความเบื่อและความท้อแท้

2. กิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจัดเป็นกิจกรรมที่น่าสนใจ และในแต่ละบทมีผลต่อการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารต่างกัันดังนี้ คือ บทฝึกการสนทนาที่ 6 เรื่อง Asking and Giving Directions เป็นบทที่ทำให้มีพัฒนาการทางการสื่อสารหลังการทดลองแตกต่างกันมาก รองลงมาเป็นบทฝึกการสนทนาที่ 5 เรื่อง University Life และบทฝึกการสนทนาที่ 4 เรื่อง Health เนื่องจากเป็นบทฝึกการสนทนาที่เกี่ยวข้องกับการใช้ชีวิตประจำวัน ทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น ตั้งใจทำกิจกรรม ส่งผลให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยพบว่า ผลหลังการทดลองนิสิตสามารถสื่อสารได้ดีในระดับที่ดีมากอยู่ที่ระดับค่าเฉลี่ย 4.96-5.00 โดยก่อนการทดลอง นิสิตสามารถสื่อสารอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับ อรุณี วิริยะจิตรา (2532) กล่าวว่า บรรยากาศการเรียนการสอนที่ดี สภาพอารมณ์ที่ดี และการยอมรับตนเองส่งผลในทางบวกกับความสามารถในการเรียนของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และสอดคล้องกับ Nolasco and Arthur L. (1987) ที่กล่าวว่า การจัดกิจกรรมควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกด้านทัศนคติ ความรู้สึก และอารมณ์ด้วยตนเอง มิใช่ถูกบังคับให้ทำ นอกจากนี้ยังมีผลจากงานวิจัยของ Wang Cheng-Jun (2006) ได้สนับสนุนว่า บรรยากาศที่เป็นกันเองทำให้นักศึกษาไม่รู้สึกกดดัน หรือ เครียด ไม่กลัวครู การปฏิสัมพันธ์ภายในห้องเรียนเป็นไปด้วยดี

3. กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในทุกแบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีการกำหนดเป้าหมายในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างชัดเจน รวมทั้งมีการทบทวนโครงสร้างของหน้าที่ทางภาษาก่อนทำกิจกรรม โดยก่อนทำกิจกรรมผู้วิจัยได้อธิบายขั้นตอนการทำกิจกรรม กำหนดเป้าหมายการพูด รวมทั้งซักถามในแต่ละครั้งเพื่อให้แน่ใจว่า นิสิตเข้าใจขั้นตอนและเป้าหมายของการทำกิจกรรม ดังปรากฏจากการสังเกตพฤติกรรมด้านการพูด ก่อนเรียนและหลังเรียนพบว่า นิสิตสามารถสื่อข้อความให้คู่สนทนาฟังได้อย่างเข้าใจ ถูกต้อง และครบถ้วนโดยมีค่าเฉลี่ยสูงขึ้น จาก 3.86 ก่อนการทดลองเป็น 4.98 หลังการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของ Morrow (1981) ที่กล่าวว่า ผู้เรียนจะต้องทราบตัวเองว่าเรียนการสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอะไร และจะต้องตอบได้ว่าทำไมต้องเรียนสิ่งนี้ เรียนไปเพื่ออะไร เมื่อผู้เรียนทราบจุดประสงค์ของการเรียนก็จะทำให้การเรียนบรรลุตามจุดมุ่งหมาย

4. การจัดกิจกรรมที่มีขั้นตอนการฝึกที่เป็นระบบ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ให้นิสิตเริ่มฝึกจากกลุ่มใหญ่ก่อน แล้วจึงจัดกิจกรรมฝึกภาษาเป็นคู่ การจัดกิจกรรมในลักษณะนี้ จะช่วยเสริมความมั่นใจให้กับนิสิตในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น ดังผลการวิเคราะห์พบว่า นิสิตมีพัฒนาการการพูดภาษาอังกฤษหลังการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารสูงขึ้น โดยวัดพัฒนาการจากบทฝึกการสนทนาที่ 4-6 พบว่า ก่อนทำกิจกรรมนิสิตมีความสามารถในการพูดอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น แต่หลังจากทำกิจกรรมพบว่า นิสิตมีความสามารถในการพูดอยู่ในระดับสูงขึ้น สามารถพูดได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว และโต้ตอบสื่อความหมายได้อย่างเป็นธรรมชาติ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบบสังเกตพฤติกรรมการพูดของนิสิตระหว่างการทดลองทั้ง 6 บทฝึกการสนทนา ซึ่งพบว่านิสิตสามารถสนทนาได้อย่างคล่องแคล่วและมีความชำนาญยิ่งขึ้น เพิ่มจากระดับปานกลางจนถึงระดับดีมาก ซึ่งตรงกับ อรุณี วิริยะจิตรา ที่เสนอแนวความคิดในการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร โดยให้มีการจัดกิจกรรมกลุ่มใหญ่และทำกิจกรรมร่วมกันทั้งชั้น เพื่อที่ผู้เรียนจะได้มีโอกาสช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้มีความก้าวหน้าในการพูดเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ

องค์ความรู้ใหม่

องค์ความรู้ใหม่ที่ได้ที่ได้จากงานวิจัย มีดังนี้ การจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารโดยใช้บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษ ส่งผลให้นิสิตมีพัฒนาการทางการพูดเพื่อการสื่อสารสูงขึ้น เนื่องจากลักษณะของกิจกรรมมุ่งเน้นการใช้ภาษา การสื่อความหมายเหมาะสมกับชีวิตประจำวัน ทำให้นิสิตเกิดความสนใจและกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ ฝึกฝน และปฏิบัติตามขั้นตอนต่างๆ อย่างถูกต้อง นิสิตจึงเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาและนำไปสู่การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดีที่สุด

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 อาจารย์ควรอธิบายขั้นตอนการทำกิจกรรมอย่างละเอียด และสอบถามความเข้าใจของนิสิตก่อนดำเนินกิจกรรม เพื่อให้การปฏิบัติกิจกรรมเป็นไปด้วยความราบรื่น

1.2 อาจารย์ผู้สอนควรเลือกหัวข้อการสอนที่อยู่ในความสนใจของนิสิตซึ่งสามารถได้มาจากแบบสอบถาม การสัมภาษณ์ หรือการพูดคุย

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร เพื่อศึกษาความสามารถทางภาษาอังกฤษในทักษะอื่นๆ เช่น ทักษะการฟัง เป็นต้น

2.2 ควรมีการจัดกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา เป็นบทสนทนาที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน เพื่อให้มั่นใจคุ้นเคยกับสำเนียง และการออกเสียงที่แท้จริง

เอกสารอ้างอิง

กุสุมา ล่ามย์. (2532). การจัดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร. *วารสารศึกษาศาสตร์*. 6,22.

จวบพร ตันตระกูล. (2555). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษ*. รายงานการวิจัย. สถาบันภาษาและวัฒนธรรมนานาชาติ มหาวิทยาลัยศรีปทุม.

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา. (2549). *คู่มือนิสิตเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา*. นครราชสีมา : โรงพิมพ์ใจแจ่มใส นครราชสีมา.

_____. (2548). *หลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พุทธศักราช 2542*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

สุกัญญา ศิลประสาท. (2544). *การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ*. สารนิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.

สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). *แนวคิดและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อรุณี วิริยะจิตรา. (2532). *การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์อักษรเจริญทัศน์.

Carroll. (1972). *Testing Communication Performance*. London: Pergamon Press.

Ellis, Mark & Johnson, Christin. (1994). *Teaching Business English*. Oxford: Oxford University Press.

Harmer & Serry. (1983). *The Practice of English Language Teaching*. 6th ed. New York: Longman.

Morrow, K., (1981). *Principle of Communicative and Methodology in Communication in the Classroom, Applications and Methods for Communicative Approach*. London: Longman.

Nalasco, R; & Arthur L., (1987). *Conversation*. Hong Kong: Oxford University Press.

Wang Cheng-Jun. (2006). *Designing Communicative Tasks for College English Courses*. Retrieved December 5, 2018. from <http://www.asian-efl-journal.com>